

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 21 maja 1924 r.
sygn. akt III RW 419/23**

- 1) Nie istnieje zamknięty katalog przesłanek orzeczenia separacji (rozdziału od stołu i łoża). Muszą to być jednak przyczyny równie doniosłe i poważne.**
- 2) Przytoczenie odpowiedniego przepisu nie jest warunkiem koniecznym odpowiedniego wskazania przyczyny rewizyjnej. Liczy się bowiem treść zarzutu wobec wyroku niższej instancji, a nie przywołanie odpowiedniej podstawy prawnej.**

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Błonarowicza,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dra Sokalskiego i Lorenza jako sędziów,
w sprawie Stanisława Sawickiego, rolnika w Mogile, powoda, zastąpionego przez
adw. dra Jana Mellerę w Krakowie,
przeciw Stanisławie z Czeredów Sawickiej w Mogile, pozwanej zastąpionej przez
adw. dra Chrzaszczyńskiego w Krakowie,
o rozdział od stołu i łoża z.p.n.¹,
z powodu rewizji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 13 września 1922 r., sygn. akt Bc IV 190/22, którym na odwołanie
powoda zatwierdzono wyrok Sądu Okręgowego cywilnego w Krakowie z dnia 4 lutego
1922 r., sygn. akt Cg XI e 2200/21,
na posiedzeniu niejawnym orzekł:

nie uwzględnia się tej rewizji.

Uzasadnienie

W rewizji powołał powód cyfrowo tylko przyczynę rewizyjną z § 503 pkt 3 k.p.c.², której jednak wcale nie wywiodł i dlatego się ją pomija. Natomiast można się dopatrzeć w wywodach rewizyjnych wywiedzenia przyczyny rewizyjnej mylnej prawnie oceny sprawy, która jednak nie zachodzi.

Słuszność ma wprawdzie powód, że przyczyny orzeczenia rozdziału od stołu i łoża nie są w § 109 u.c.³ wyliczone wyczerpująco. Sąd może zatem orzec rozdział

¹ Znaczenie nieustalone.

² Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz. U.P. 1895 poz. 113.

³ Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesamten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.

małżeństwa także z innych przyczyn, niewymienionych w tym przepisie ustawy. W każdym razie jednak muszą to być przyczyny, równorzędne swą doniosłością i powagą tym wyliczonym w § 109 u.c., a tak jedne jak i drugie stanowczo udowodnione. Tymczasem jak z ustaleń sądów niższych instancji wynika, że powód żadnej takiej przyczyny nie wykazał i w tym względzie Sąd Najwyższy podziela zapatrywanie prawne sądów niższych instancji, do których motywów wyroku odsyła się zresztą powoda, zauważając tylko jeszcze na uwagę sądu odwoławczego, że powódka nie chce separacji i chce żyć z mężem, jak to wynika z jej oświadczenia do punktu 5., w którym powołuje się także na próby ugodowe. Rzeczą więc powoda będzie skorzystać ze swego prawa, przysługującego mu w myśl §§ 91 i 92 k.p.c., i wydać w celu połączenia się z żoną stosowne zarządzenia.

Wywody rewizyjne, przedstawiające się jako zwalczanie swobodnej sędziowskiej oceny dowodów, niedopuszczalne w postępowaniu rewizyjnym, trzeba było pozostawić bez rozpoznania. Nieuzasadnioną rewizję należało wobec tego oddalić.

Kosztów postępowania rewizyjnego strona przeciwna nie pocięła.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (austr. k.p.c.): § 91, 92 § 503 pkt 3, Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej, Wiedeń 1811 (u.c.): § 109.]